
lingsproces in Kampen minimaal. Daarbij was vooral de houding van de docenten belangrijk. Blijkbaar hadden zij geen behoefte aan de inmenging van de nog vaak ongevormde studenten. Veel belangrijker was het dat de studenten zelf gevormd werden. Dat gebeurde vooral door middel van gecontroleerde culturele activiteiten. Daarbij was er sprake van een min of meer optimistische cultuurvisie. De externe activiteiten die wel vanuit *F.Q.I.* werden ondernomen lagen vooral op het gebied van de evangelisatie. De nadruk lag hierbij op de voorbereiding tot het predikantschap.

Naast de beschavende invloed van de docenten konden de studenten zich in de relatieve beslotenheid van *F.Q.I.* ontplooien. De activiteiten die daar werden ondernomen waren allereerst intern gericht. Ook binnen de genootschapcultuur onderscheidde het Kamper corps zich, waardoor het karakter van *F.Q.I.* verder kon worden ingekleurd. Hoewel duidelijk verwant aan de grootstedelijke studentencorpora en schatplichtig aan de liberaal-burgerlijke genootschapcultuur, waren er aanzienlijke inhoudelijke verschillen. Verenigingen waarmee *F.Q.I.* meer inhoudelijke overeenkomsten vertoonde bleken juist weer op andere punten af te wijken.

‘Geloof zoekt te verstaan’. Hebben de studenten dan nog wat gevonden, is een logische laatste vraag. Binnen bepaalde kaders is daar zeker een positief antwoord op te geven. De bevoogding van de docenten, de bemoeienissen van de curatoren en de Christelijke Gereformeerde Kerk, het ontbreken van toonaangevende schrijvers op de Vrije Krans en de *Studentenleesvereniging*, het kan allemaal nogal bekrompen overkomen. Toch laten juist verschillende conflicten zien dat er grenzen werden opgezocht. Daarbij moet bedacht worden dat de Theologische School in het midden van de negentiende eeuw, zeker in emancipatoir opzicht, een unicum was. In de Nederlandse standenmaatschappij kwam het niet vaak voor dat bijvoorbeeld een vroegere schoenmakersleerling theologie ging studeren en zo doordrong tot de elite van een zich uitbreidende bevolkingsgroep. De activiteiten op *F.Q.I.* droegen er toe bij die overgang in goede banen te leiden. Hoewel beperkt, maakte men kennis met verschillende culturele uitingsvormen.

Tegelijkertijd bleef de controlerende functie van de docenten aanwezig, waardoor ‘het zoeken’ nooit kon ontaarden in al te wereldgelijkvormige taferelen. Die wereld was bovendien nog steeds ver weg in Kampen. Een oud-student schaamde zich later een beetje voor het gebrek aan sociale, maatschappelijke en zelfs kerkelijke bewogenheid onder de studenten van *F.Q.I.* toen hij schreef: ‘Wij hadden het te druk met belangen, met de kwesties, met de veredeling van Fides zelf, te druk met al wat het toenmalige studentenleven aan drukten schiep, en zelfs te druk ook met onze studies’.⁸³

⁸³ Gelderen, ‘*De Bonte Os*’, 70.